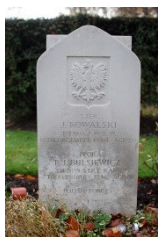

Baranowski Stanisław. Inżynier. Wioślarz AZS Wilno. Rozstrzelany w egzekucji ulicznej w Warszawie. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 35.

Bobrowski Tadeusz. Wioślarz i pływak AZS Wilno. Specjalizował się w pływaniu długodystansowym. W konkurencji tej należał do czołowych zawodników Wileńszczyzny. Najprawdopodobniej rozstrzelany w Warszawie w czasie okupacji hitlerowskiej. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 36.

Boguszewski Sergiusz. Lekarz. Narciarz i wioślarz AZS Wilno. Zginął 1 VIII 1944 r. w Warszawie, w okolicach Poczty Głównej na ul. Nowogrodzkiej, podczas udzielania pomocy rannym powstańcom. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 37.

Bukowski Mirosław. Student Wydziału Prawa Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Zawodnik sekcji gier sportowych AZS Wilno. W czasie okupacji hitlerowskiej żołnierz AK. Poległ w walce pod Murowaną Oszmianką na Wileńszczyźnie w 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 37.

Bulsiewicz Tadeusz Jerzy, ur. 2 II 1907 r. w Rzeszowie. Pracował w Polskim Radio w Wilnie i w Warszawie. Działacz AZS Wilno w latach trzydziestych. Inicjator i organizator pracy kulturalno-oświatowej w AZS. W czasie wojny w stopniu podporucznika walczył w Polskich Siłach Zbrojnych na Zachodzie. Poległ 7 II 1945 r. na terenie Wielkiej Brytanii. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 38. Fot. <http://www.derecrowe.com/poland/wargraves/photo.aspx?id=840>

Chominski Olgiard, ur. 23. VI. 1884 r. w Błogosławieńsk na Żmudzi. Filolog-slawista. Profesor Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Członek sekcji wioślarskiej AZS Kraków od 1912 r. W okresie międzywojennym działacz AZS Wilno. Zmarł 17 IX 1943 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 38.

Czechowicz Franciszek. Student Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Zawodnik Polskiego Klubu Sportowego w Dyneburgu na Łotwie, a następnie w latach 1937 - 1939 AZS Wilno. W 1939 r. brał udział w finałach mistrzostw Polski w siatkówce. W czasie II wojny światowej przebywał na Łotwie, gdzie prowadził szeroką działalność dywersyjną pod pseudonimem „Franc”. Założyciel i dowódca tajnej organizacji „Wyzwolenie Polski”, a następnie dyneburskiej placówki V odcinka „Wachlarza” oraz miejscowego Kedywu. Aresztowany wraz ze swą grupą dywersyjną w listopadzie 1943 r. był więziony w Dyneburgu, a następnie w Rydze, gdzie w lipcu 1944 r. został rozstrzelany. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 41. Fot. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Czechowicz_Franciszek_84.jpg?uselang=pl#filehistory

Dembicki Stanisław, ur. w 1908 r. W 1931 r. ukończył Wyższą Szkołę Handlową w Poznaniu. Wioślarz AZS Wilno. Brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. w stopniu podporucznika, następnie wzięty do niewoli przebywał w obozie jenieckim w Starobielsku. Rozstrzelany w gmachu

NKWD w Charkowie w 1940 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 41.

Dowbór Bohdan - członek AZS Wilno od 1930 r. Jeden z założycieli klubu, prezes i wybitny działacz niemal we wszystkich sekcjach. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 338.

Frank Michał, ur. ok. 1907 r. w Wilnie. Studiował medycynę. Pracownik Ministerstwa Komunikacji. Sportowy sprawozdawca radiowy. Relacjonował m.in. rozegrany w 1938 r. w Strasburgu mecz piłkarski Polska-Brazylia. Członek AZS Wilno. Sędzia piłkarski. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył jako podporucznik rezerwy służb medycznych. Aresztowany w czasie okupacji przez gestapo, po czym wszelki śluch po nim zaginął. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 43.

Frąckiewicz Aleksander. Lekarz. Członek AZS Wilno. Zginął podczas walk o Wilno w 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 43.

Gierutto Witold (1 X 1912 Harbin - 13 X 1973 Konstancin), lekkoatleta - wieloboista, zaw. Cresovii Grodno, AZS Wilno, Warszawianki, Syreny i Ogniwa Warszawa, olimpijczyk (1948), medalista ME, 11-krotny MP w skoku wzwyż, pchnięciu kulą, rzucie dyskiem i rzucie oszczepem (1936-48), RP; trener, działacz sport., czł. Rady Sportu GKKFiT, czł. Prezydium PKOl, od 1957 wiceprezes a od 1968 prezes PZLA, od 1958 czł. Komisji Technicznej IAAF. Od 1974 rozgrywane są zawody lekkoatletyczne o Memoriał W. Gerutty. ME 1938: 2 m. (10-bój); RŻ: 10-bój -2006 pkt., skok wzwyż- - 1,86 m, pchnięcie kulą 16,02 m, rzut dyskiem - 46,60 m. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 175; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku

AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-913-18.jpg.

Głuski Erazm, ur. 27 VII 1914 r. w Żarkach. Absolwent Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Hokeista lodowy. Zawodnik AZS Wilno i AZS Warszawa. W kampanii wrześniowej walczył jako wachmistrz podchorąży Suwalskiej Brygady Kawalerii. Poległ 13 I X 1939 r. we wsi Olszewo koło Brańska (dzisiejsze województwo Białą Podlaska). Pośmiertnie awansowany do stopnia podporucznika. Był

dwukrotnie odznaczony Orderem Virtuti Militari i trzykrotnie Krzyżem Walecznych. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 44. Fot. <https://forum.odkrywca.pl/topic/756421-kawaleria-ii-rp-polegli-na-polu-chwały-1939/>

Hałaburda Kazimierz, ur. w 1903 r. Studiował prawo i chemię w Uniwersytecie Stefana Batorego. Zawodnik sekcji bokserskiej AZS Wilno w latach 1928 - 1933, w kadencji 1932 - 1933 jej kierownik. Porucznik Armii Polskiej pod dowództwem gen. Władysława Andersa. Zmarł po zapadnięciu na tyfus 9 III 1942 r. w miejscowości Margiełan w ZSRR. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 46.

Hohendlingerówna, Halina (1894–1962). Urodziła się w Warszawie w dość zamożnej rodzinie. Jej ojciec ukończył Instytut Politechniczny i Rolniczo-Leśny w Puławach i był urzędnikiem. Powodziło im się dobrze /.../ Halinę przyciągnęły Kraków i aktorstwo /.../ dostała się do Teatru im. Juliusza Słowackiego, gdzie zadebiutowała w 1914 roku. Później występowała w Teatrze Polskim w Wiedniu. Podczas wojny przebywała w Galicji, skąd w obliczu walk ewakuowała się do Warszawy. Zaczęła w tym czasie pisać wiersze, których tematem była sprawa odzyskania niepodległości przez Polskę i los żołnierzy polskich. Od 1919 roku znowu występowała, najpierw w teatrach: Rozmaitości i Miejskim, a następnie w sławnej Reducie Juliusza Osterwy (do 1924) i Teatrze im. Wojciecha Bogusławskiego u Leona Schillera (w 1925). Wróciła później do Reduty, z którą przyjechała do Wilna. Na scenie na Pohulance grała do 1928 roku /.../. Kiedy w Wilnie uruchomiono rozgłośnię radiową, wyczuła, że to jej miejsce. Witold Hulewicz, dawny kierownik literacki Reduty przyjął ją natychmiast. Jeszcze w 1919 roku w Warszawie organizowała liczne odczyty, między innymi o teatrze. Teraz robiła to z powodzeniem na antenie radiowej. Zebrała grupę aktorów, którzy nie mieli etatu i stworzyła Teatr Dramatyczny Rozgłośni Wileńskiej. /.../ Była też autorką reportaży radiowych, w których podejmowała ważne tematy społeczne, głównie dotyczące kobiet. Niezwykłą popularność zdobyła sobie jednak jako autorka słuchowisk dla dzieci /.../ pod przydomkiem „Ciocia Hala”. Jedno z jej słuchowisk dostało nagrodę w Poznaniu. Pilnowała czasu własnego odpoczynku. /.../ Jej działalność została doceniona i w 1938 roku, dostała Krzyż Zasługi za działalność na polu pracy zawodowej i społecznej. Napisała kilka książek dla dzieci, pisywała artykuły dla kobiecego pisma „Bluszcz” i dziecięcego „Płomyka”. Sportem zainteresowała się w 1929 roku, prawdopodobnie dzięki ciekawym znajomościom z członkami akademickiego AZS. Namówiła ją też zapewne jej współpracowniczka z radia Joanna Piekarska, która od pewnego czasu grała w tenisa, mająca nawet na swoim koncie zwycięstwo w Turnieju redakcji „Słowa”. Po wizytach na korcie H. Hohendlingerówna zdecydowała się spróbować swoich sił w tej dyscyplinie. Spodobało się i reprezentowała od tej pory AZS, którego została członkinią. Kobięcy tenis reprezentowało w tym czasie kilkanaście pań, z czego do elity należały: Anna Dowborowa, Leokadia Siedziukiewicz-Grabowiecka, Zofia Florczakowa, Joanna Piekarska, Jadwiga Wojewódzka. H. Hohendlingerówna zadebiutowała w turnieju rozgrywanym w czerwcu 1930 roku na korcie 3 p.a.c. za Wilią. Wzbudziła od razu sensację, gdyż w półfinale pokonała A. Dowborową, uchodzącą za faworytkę, a w finale zwyciężyła L. Siedziukiewicz-Grabowiecką. Kilka dni później wygrała turniej o puchar „Słowa”, a we wrześniu Turniej II Targów Północnych. Pokonanie najlepszych tenisistek Wilna zachęciło ją do dalszych treningów. Rok później odpadła w Turnieju „Słowa” w półfinale, trafiając na dobrego dzień L. Grabowieckiej. Będąc w składzie AZS Wilno, walczyła w meczu z AZS Warszawa i przegrała swoją partię. Zwrócono wówczas delikatnie uwagę, że ma „nadwagę”, co powoduje brak szybkości na korcie. Przegrała z Różą Drojecką, która była „lekka”. Analizowano przy okazji grę Haliny, wskazując, że jest męskim typem tenisistki. Miała bardzo silne uderzenia i serwis, co dawało jej punkty, ale równie łatwo je traciła, kiedy trzeba było odebrać piłkę gdzieś w głębi kortu. W tenisie, jak w każdej innej dyscyplinie sportu, należy mieć pokorę. Umiejętność przyjmowania porażek ma niebagatelne znaczenie. H. Hohendlingerówna nie miała z tym problemów. Zawsze była uśmiechnięta i życzliwa w stosunku do rywek. I Mistrzostwa Wilna w tenisie rozgrywano w czerwcu 1931 roku. Turniej zgromadził zaskakująco dużo uczestników. H. Hohendlingerówna wygrała w konkurencji pań i tak znalazła się w annałach jako pierwsza tenisowa mistrzyni Wilna. Radość sprawiła jej szczególnie nagroda, bowiem w konkurencji pań fundatorem była Rozgłośnia Wileńska. Dla równowagi prze-

grała wtedy w mikście, mając za partnera Osmana Achmatowicza. Zaznaczyć należy, że tenis wileński nie był silny. Większość uprawiających tę dyscyplinę nie przebiło się do klasy A, która uprawiała do startu w mistrzostwach Polski. Porażka z rezerwową ekipą AZS Warszawa, która przyjechała do Wilna była tego świadectwem. Przeważająca część zawodników uprawiała tenis raczej rekreacyjnie niż wyczynowo. AZS Wilno skupiało najlepszych zawodników, dzięki czemu zdobyli drużynowe mistrzostwo Wilna, pokonując Żydowskiego Akademickiego Klubu Sportowego, również akademicki. Bardzo często rozgrywała mecze treningowe z mężczyznami, co wpływało na pewne nawyki, a zwłaszcza na siłę uderzeń piłki. Kilka wygranych turniejów w 1932 roku potwierdziło, że H. Hohendlingerówna, mając 38 lat, była w Wilnie bezkonkurencyjna. Następny rok był zupełnie nieudany. Odniosła mało zwycięstw, a do tego w mniej znaczących turniejach. Podczas mistrzostw Wilna przegrała z „ruchliwą” Grabowiecką już w ćwierćfinałach. W pucharze „Słowa” pokonała ją natomiast Anna Dowborowa, która dostawała punkty w prezencie, bo Halina ciągle posyłała piłki w siatkę. Podobnie było w dwóch turniejach zamknięcia sezonu. Dwa następne sezony (1934 i 1935) były zmienne i bez poważniejszych sukcesów. Coraz częściej jej partnerem w mikście był Naum Kewes, młody tenisista z ŻAKS-u Wilno gościło w 1935 roku legendę tenisa polskiego Jadwigę Jędrzejowską. Wileńskie tenisistki, rzecz jasna, z nią przegrały, ale H. Hohendlingerówna jako jedyna zdołała urwać mistrzyni gema w partii bezpośredniej i dwa gemy w mikście, grając w parze z Janem Grabowieckim. Z tym samym partnerem stoczyła porywającą partię z parą łotewską w przegranym meczu Wilno - Ryga. Znowu była porażka z mistrzostwach Wilna. H. Hohendlingerówna przegrywa, bo nie ma „żadnego startu do piłki” i brak jej rutyny turniejowej, jakiej nabywa się, startując kilka razy w roku w innych miastach. Tenis i sport jako taki nie były jednak dla niej celem nadrzędnym. Lubiła rywalizację, ale nie chciała się poświęcać dla wyników. Pochłaniała ją zresztą praca zawodowa. Jej macierzysty AZS zaczął mieć problemy organizacyjne i reprezentowała przez pewien czas sekcję tenisową klubu Poczтового Przysposobienia Wojskowego. W barwach PPW zwyciężyła ogólnopolski turniej tej organizacji. Dwa razy, bez powodzenia, brała udział w mistrzostwach Druskiennik. Druga połowa lat trzydziestych przyniosła obniżenie poziomu tenisa wileńskiego. /.../ Halina Hohendlingerówna nie pojawiała się na kortach od mniej więcej 1938 roku, dlatego ze zdziwieniem przyjąć należy jej zgłoszenie w maju 1941 roku, kiedy rozgrywano turniej tenisowy zorganizowany przez właściwą sekcję Litewskiego Komitetu Sportowego. Okupację niemiecką przeżyła w Wilnie. Dorabiała m.in. tłumaczeniami z języka niemieckiego dla gazety „Goniec Codzienny”. Od 1945 roku pracowała w rozgłośni radiowej w Gdańsku, gdzie wykonywała zbliżoną pracę do tej w Wilnie. Była reżyserem i realizatorem słuchowisk, głównie dla dzieci. Uczyło się przy niej kilku adeptów sztuki radiowej. Helena Hohendlingerówna zmarła w Gdańsku w 1962 roku. W. Wołkanowski, Kobiety sportsmenki w przedwojennym Wilnie, <http://www.wilnoteka.lt/artukul/kobiety-sportsmenki-w-przedwojennym-wilnie> Fot. tamże.

Hołownia Romuald. Siatkarz AZS Wilno. Czołowy polski siatkarz w latach 1929-1933, wice mistrz Polski (1935 r.). Działacz AZS Wilno, Wileńskiego Okręgowego Związku Gier Sportowych, Wileńskiego Okręgowego Związku Bokserskiego. Sędzia siatkówki i boks. Poległ jako żołnierz w kampanii wrześniowej 1939 r. w okolicach Lwowa. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 48; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 341.

Hoppen Zbigniew. Zawodowy podchorąży Wojska Polskiego. Siatkarz AZS Wilno. Czołowy polski siatkarz w latach 1935-1939. Wicemistrz i mistrz Polski (1935, 1938). Poległ jako żołnierz

w kampanii wrześniowej 1939 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 48.

Jakowicki Władysław Marian, ur. 19 IX 1885 r. w Witebsku. Lekarz. Profesor położnictwa i ginekologii w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Członek AZS Wilno. Jako pierwszy w Polsce w ramach opieki nad kobietami ciężarnymi wprowadził ćwiczenia gimnastyczne. W tym zakresie współpracował z AZS Wilno. Zginął w więzieniu w ZSRR w 1939 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 50; Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Władysław_Marian_Jakowicki#/media/Plik:Władysław_Marian_Jakowicki.jpg

Jakubianiec Alfons Jerzy, ur. w 1905 r. Kapitan Wojska Polskiego. Członek sekcji narciarskiej AZS Wilno. W czasie wojny szef berlińskiej komórki polskiego wywiadu. Aresztowany w lipcu 1941 r. był więziony w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen. Przebywając tam opracował plan indywidualnej ucieczki z obozu generała „Grota” Stefana Roweckiego. Zamordowany w Sachsenhausen w lutym 1945 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 50. Fot. <http://www.foto.karta.org.pl/przegląd-wynikow-wyszukiwania/?allword=Jakubianiec%20Alfons%20Jerzy&exactmatchword=&anyword=¬hiswords=&imageselect=29152>

Kempisty Stefan Jan, ur. 23 VII 1892 r. w Zamościu. Matematyk. Profesor Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie i Uniwersytetu Warszawskiego. Działacz AZS Wilno. Jeden z pionierów narciarstwa na Wileńszczyźnie. Zginął 5 VII 1940 r. w więzieniu w Wilnie. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 54. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 342.

Kepel (ew. Keppel), Jerzy. Wicemistrz Polski w wioślarstwie i znakomity narciarz w I. 30 XX wieku. Był zawodnikiem AZS Wilno (od lata 1936 r. reprezentował już jednak AZS Warszawa). Jako wioślarz był chyba jedyną realną konkurencją dla Rogera Vereya z AZS Kraków. Z jego osiągnięć warto wymienić m.in. międzynarodowe mistrzostwo Łotwy w 1934 r. Biedny klub akademicki nie mógł sobie pozwolić na liczne międzynarodowe i ogólnopolskie starty Kepela. Być może z tego także powodu wyjechał do Budapesztu na studia w Królewskim Węgierskim Instytucie Wychowania Fizycznego. Miał szanse wyjazdu na IO w Belinie w 1936 roku, ale decyzja związku wioślarskiego przekreśliła te nadzieje. W 1939 r. był u szczytu swej kariery sportowej (a propos IO 1940 roku). 3 maja 1939 r. Jerzy Kepel złożył ślubowanie olimpijskie. Na początku II wojny światowej uwięziono go w sowieckim łagrze. Jako znany sportowiec miał międzynarodowe kontakty. Został więc oskarżony o szpiegostwo i skazany na 10 lat ciężkich robót kopalni niklu koło Norylska i zaginął bez śladu. Jego syn Jerzy (ur. 1940) przeżył wojnę, został ekonomistą i bankowcem. A. Srebrakowski, Wioślarstwo wrocławskie po II wojnie światowej, w: Z dziejów sportu na Ziemiach Zachodnich i Północnych Polski po II wojnie światowej, red. Jarosława Maliniaka, Piotra Sroki i Grzegorza Straucholda, Wrocław 2014, s. 189; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 30; J. Niecki, Jerzy Keppel się skarży... Zaniedbania Związku pozbawiły go szans olimpijskich, „Przegląd Sportowy” 1936, nr 61, z 23 VII, s. 3; Przegląd Sportowy 1936, Nr 74 27.08. 1936 s. 6; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań

1991, s. 54; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 342. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-3341-3.jpg

Kluk Witold, ur. 17 XI 1913 r. w Wilnie. Prawnik. Siatkarz AZS Wilno. Uprawiał także lekkoatletykę, koszykówkę i hokej na lodzie w KPW Wilno. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył, jako podporucznik rezerwy 86 pp 19 Dywizji Piechoty Armii „Prusy”. Poległ w czasie walk pod Piotrkowem Trybunalskim 5 lub 6 września 1939 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 55.

Kłyszajko Walenty: przed wojną członek AZS Wilno, a następnie od 1949 r. AZS - AWF. Czołowy działacz i trener państwowy w koszykówce. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 342.

Kożan Leszek, ur. 7 II 1914 r. w Dąbrowie Górniczej. Studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Stefana Batorego (1935-1936) oraz w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, (1937- 1939). Siatkarz AZS Wilno. Instruktor żeglarsstwa śródlądowego. Członek Akademickiego Związku Morskiego w Wilnie. Poległ 17 IX 1939 r. w okolicach Siedlec. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 59.

Kulesza Aleksander, ur. w 1918 r. Bokser wileńskich klubów AZS i „Elektrit”. Czołowy zawodnik okręgu wileńskiego w drugiej połowie lat trzydziestych. Poległ jako żołnierz 6 pp. Legionów 12 IX 1939 r. w bitwie pod Kałuszynem. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 61.

Lendzin Stanisław, ur. w 1917 r. Bokser wileńskich klubów AZS i „Elektrit”. Wicemistrz Polski w kategorii muszej w 1939r. Trzykrotny reprezentant Polski. Członek kadry olimpijskiej w 1939 r. W czasie okupacji hitlerowskiej żołnierz 3 Wileńskiej Brygady Partyzanckiej AK „Szczerbca”. W 1943 r. więziony był przez gestapo. Zginął w lipcu 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 62.

Łatyszojć Władysław, ur. w 1913 r. w Wilnie. W latach 1933-1939 studiował na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego oraz w Szkole Nauk Politycznych w Wilnie. Bokser Wileńskiego Klubu Bokserskiego, WKS „Śmigły” i AZS Wilno. Mistrz Wilna w wadze koguciej (1933 r.). Działacz AZS Wilno w latach 1935 - 1937. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w stopniu podporucznika rezerwy, dowodząc plutonem 5 pp. Legionów w Wilnie. Poległ 10 IX 1939 r. w czasie walk pod Wyszkiem. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 64.

Łukmin Wacław, ur. w 1911 r. Bokser wileńskich klubów AZS i „Elektrit”. Czołowy zawodnik okręgu wileńskiego w latach 1927 - 1939. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył jako żołnierz 6 pp Legionów. Następnie, wzięty do niewoli, przebywał w obozie jenieckim w okolicach Gór Harzu. Zamordowany w 1945 r. podczas ewakuacji stalagu. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 65.

Malinowski, Janusz (1916–1990), trener, działacz i organizator ruchu sportowego na Warmii i Mazurach. Urodził się w Wilnie 24 sierpnia 1916 r. Rodzice jego Wanda z domu Kossecka i Wacław Malinowski byli aktorami. Jako młody chłopiec wyrastał w atmosferze świata artystycznego, często zmieniając miejsce zamieszkania w zależności od miejsca pracy rodziców. Ze sportem zetknął się po raz pierwszy, jako uczeń Szkoły Podstawowej w 1928 r. ale dopiero po powrocie do Wilna w Gimnazjum im. A. Mickiewicza związał się z ruchem sportowym. Był bardzo wszechstronny. Grał w piłkę nożną, tenisa, uprawiał narciarstwo i lekkoatletykę. Pod okiem nauczyciela wychowania fizycznego Konstantego Pietkiewicza rozpoczął pierwsze starty w wielu konkurencjach lekkiej atletyki, której pozostał wierny do końca życia. Jako utalentowany sprinter bardzo szybko znalazł miejsce w reprezentacji szkoły, zdobywając tytuł mistrza Wilna szkół średnich. Od 1932 r. do wybuchu II wojny światowej reprezentował barwy wileńskiego AZS w wielu imprezach krajowych i zagranicznych, m.in. w 1937 r. został powołany do drużyny reprezentującej Polskę Płn. na mecz z reprezentacją ówczesnych Prus Wschodnich w Królewcu, zajmując w biegach na 100 m i 200 m III m. W 1936 r. ukończył Gimnazjum i podjął pracę w Rozgłośni Polskiego Radia w Wilnie. Tego samego roku ustanowił rekord okręgu wileńskiego w sztafecie 4 x 200 m, a w 1939 r. zdobył tytuł mistrza Wilna w biegu na 100 m. Jego rekordy życiowe: na 100 m 11,0 s, na 200 m 22,6 s, na 400 m 52,4 s stały go w czołówce krajowej. Dalszą karierę zawodniczą przerywały służba wojskowa od marca 1939 r. w Szkole Żandarmerii w Grudziądzu i wybuch wojny. We wrześniu 1939 r. walczył pod Modlinem w kompanii zaopatrzenia i transportu 1 Dywizji w stopniu starszego strzelca. Po zdemobilizowaniu powrócił do Wilna. Kilkakrotnie przekraczał granicę polsko-radziecką, pełniąc funkcje kurierskie. W 1941 r. złapany przez NKWD został skazany i wywieziony na Syberię. Przebywał w Workucie, Murmańsku i Uzbekistanie. W 1942 r. dostał się do 1 kompanii zaopatrzenia 2 Korpusu 3 Dywizji Strzelców Karpackich gen. W. Andersa, pełniąc żołnierski obowiązek do 1946 r. Brał udział w walkach m.in. o Monte Cassino, Ankonę i Bolonię. Odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi z Mieczami, pośmiertnie Krzyżem Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych Na Zachodzie oraz Krzyżem Pamiątkowym Monte Cassino. W październiku 1947 r. wrócił do kraju i osiedlił się w Olsztynie. Pół roku później podjął pracę w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w dziale samochodowym, gdzie pracował do połowy 1951 r. W latach 1951-53 pracował, jako sekretarz w PZMot, organizując pierwsze rajdy motocyklowe w województwie. Od kwietnia 1953 r. rozpoczął pracę instruktora lekkiej atletyki w KS „Budowlani” Olsztyn, będąc jednocześnie działaczem OZLA. W tym samym roku ukończył kurs instruktora lekkiej atletyki w Wałczu. Pracował w zarządzie OZLA i był sędzią lekkiej atletyki, szybko uzyskał dobre wyniki: I m. Krystyny Kurto w Centralnym Biegu Narodowym na 800 m w 1955 r., I m. drużynowo kobiet w biegach przełajowych na MP i III m. drużynowo mężczyzn w 1955 r. Wprowadzenie do kadry narodowej juniorów Franciszka Wesołowskiego i Ryszarda Paluszaka oraz wiele rekordów Okręgu ustanowionych przez zawodników olsztyńskich było plonem jego pracy szkoleniowej w tym okresie. Po zlikwidowaniu sekcji Malinowski wraz z 32 osobową grupą wyszkolonych przez siebie zawodników we wrześniu 1957 r. przeniósł się do KS „Gwardia” Olsztyn, w którym był pierwszoplanową postacią w tworzeniu I ligowego zespołu, pełniąc funkcję trenera koordynatora bezpośrednio zaangażowanego w pracę szkoleniową do września 1982 r. Na ten okres przypadają największe sukcesy olsztyńskiej lekkiej atletyki. W 1958 r. lekkoatleci „Gwardii” awansowali do II ligi. Jego szeroko zakrojona, pełna entuzjazmu i oddania praca sportowa oraz stworzenie na wysokim poziomie zespołu szkoleniowego uwieńczone zostały wejściem „Gwardii” do ekstraklasy w 1964 r. W ciągu ponad trzydziestoletniej pracy szkoleniowej Malinowski był trenerem i wychowawcą wielu wybitnych sportowców m.in.

Ireneusza Kluczka - olimpijczyka, Tadeusza Milewskiego - wielokrotnego reprezentanta Polski, Danuty Sobieskiej-Wierzbowskiej - 19-krotnej mistrzyni Polski w biegach średnich, 3-krotnej rekordzistki kraju, 4-krotnej uczestniczki Mistrzostw Europy, wybranej najlepszym sportowcem XXX i XXXX-lecia Warmii i Mazur. Świetny szkoleniowiec i doskonały organizator potrafił przekonać do startów w barwach olsztyńskiej „Gwardii” wielu wybitnych zawodników, m.in. Marka Józwiaka i Kazimierza Podolaka. Trenerzy, działacze i pracownicy klubu nazywają Malinowskiego ojcem sukcesów I ligowej drużyny lekkoatletycznej. Zapał do pracy i urok osobisty zjednywały Malinowskiemu wielu zwolenników i przyjaciół w całej Polsce a oddanie się działalności sportowej w woj. olsztyńskim znalazły uznanie władz sportowych i administracyjnych. Wielokrotnie był nagradzany i wyróżniany, m.in. srebrną i złotą honorową Odznaką PZLA, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej oraz Odznaką Zasłużony dla Warmii i Mazur. Po przejściu na emeryturę w 1982 r. nie przerywał pracy społecznej, pełniąc w latach 1983–84 funkcję prezesa PZLA, a w 1985 r. trenera koordynatora w swoim klubie. Był żonaty od 1954 r. z Barbarą Kurto, znaną w tym czasie lekkoatletką. Miał dwóch synów Jacka i Wojtkę. Zmarł 29 czerwca 1990 r. Pochowany został na olsztyńskim Cmentarzu Komunalnym. J. Duda, Malinowski, Janusz (1916–1990), „Wychowanie Fizyczne i Sport” 4, 1995, 102-103. Fot. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Janusz_Malinowski; Z archiwum Janusza Poryckiego.

Niecieccy Jarosław i Przemysław: członkowie AZS Wilno w latach 1924-1939. Narciarze i wioślarze, a Jarosław ponadto lekkoatleta, piłkarz i siatkarz. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 346.

Nieciecki Jarosław (18 IV 1906 Wilno - 29 IX 1977 na promie z Gdańska do Finlandii), zaw. i działacz AZS Wilno, dziennikarz sport. 1927, debiutował w prasie wileńskiej, kier. działów sport.: do 1939 „Dziennika Wileńskiego”, „Kuriera Wileńskiego” oraz wileńskiej rozgłośni Polskiego Radia, 1945 „Expressu Ilustrowanego” i 1945-72 „Dziennika Łódzkiego”. Działacz Związku Dziennikarzy i Publicystów Sport. RP oraz KDE; SDP. Twórca i organizator wyścigu kol. o puchar „Dziennika Łódzkiego”, przemianowanego później (1946) na Memoriał Jarosława Niecieckiego. Autor książki Puchar Przechodni (1948). Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 203.

Nikolajew Grzegorz, pseudonim „Grisza”, ur. w 1904 r. Artysta plastyk, rzeźbiarz. Motywem jego prac rzeźbiarskich był m.in. sport. Członek AZS Wilno. Uprawiał piłkę nożną, wioślarstwo, sporty motorowe, hokej na lodzie i narciarstwo. Największe sukcesy odnosił w piłce nożnej. W latach 1922 - 1923 brał udział w finałowych rozgrywkach o mistrzostwo Polski. Był instruktorem piłki nożnej w wileńskich klubach sportowych („Ognisko”, WKS „Śmigły”, „Drukarz”). W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył jako ochotnik. Poległ w pierwszych dniach wojny jako goniec-motocyklista przewożąc rozkazy wojskowe. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 69-70.

Nosowicz Henryk, ur. w 1912 r. Student Politechniki Warszawskiej. Zawodnik i instruktor sekcji wioślarskiej AZS Wilno w latach 1931 - 1939. W czasie okupacji hitlerowskiej przebywał w Warszawie, gdzie uczestniczył w ruchu oporu. Rozstrzelany w egzekucji ulicznej w Warszawie w 1943 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 70.

Okuszek Bolesław, ur. w 1909 r. Członek sekcji kajakowej AZS Wilno w latach 1930 - 1939. Działacz sportowy i turystyczny. Rozstrzelany wraz z żoną Stefanią przez Niemców w Starej Wilejce w 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 71.

Okuszek Stefania. Członkini sekcji kajakowej AZS Wilno. Rozstrzelana wraz z mężem Bolesławem przez Niemców w Starej Wilejce w 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 71.

Owczyninkowna Tamara. Studiowała malarstwo na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego. Zawodniczka sekcji wioślarskiej i gier sportowych AZS Wilno. Zginęła podczas bombardowania Wilna przez samoloty radzieckie w pierwszych dniach lipca 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 72.

Patkowski Józef Stanisław, ur. 21. VIII. 1887 r. w Hrubieszowie. Fizyk, profesor Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Członek sekcji wioślarskiej AZS Kraków od 1912 r. W okresie międzywojennym działacz AZS Wilno, a w 1926 r. jego prezes. Podczas okupacji wykładowca fizyki na tajnym Uniwersytecie Warszawskim. Zginął w czasie nalotu samolotów radzieckich na Warszawę w nocy z 20 na 21. VIII. 1942 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 73. Fot. <https://tysol.pl/a20250-12-13-maja-1943-r-najwiekszy-nalot-sowieckiego-lotnictwa-na-Warszawe>

Piekarski Igor, ur. w 1914 r. Wykształcenie średnie. Bokser AZS Wilno. Mistrz Wilna w kategorii średniej (1935 r.) oraz wicemistrz w kategorii lekkiej (1936 r.) i półśredniej (1937 r.). W latach 1938-1939 występował w klubach warszawskich. W 1941 r. jako zawodnik „Spartaka” zdobył mistrzostwo Litewskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej w kategorii lekkiej. Po przedostaniu się do Francji przystąpił do ruchu oporu. Zginął w czasie walk partyzanckich w 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 74.

Pietkiewicz Konstanty, ur. 25. V. 1905 r. w Wilnie. Absolwent PIWF w Warszawie. W latach 1927 - 1928 studiował wychowanie fizyczne w specjalistycznych instytutach w Szwecji, Danii, Finlandii i Niemczech. Nauczyciel wychowania fizycznego w Gimnazjum im. A. Mickiewicza w Wilnie, od 1930 r. wykładowca tegoż przedmiotu w Uniwersytecie Stefana Batorego. Autor prac metodyczno-szkoleniowych z zakresu wychowania fizycznego i sportu, w tym dwóch podręczników: *Nauka jazdy na nartach* (Warszawa 1935) i *Nauka pływania* (Warszawa 1938). Zawodnik, instruktor i działacz AZS Wilno. Działacz okręgowych związków sportowych w Wilnie oraz Polskiego Związku Narciarskiego. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w stopniu porucznika rezerwy łączności, następnie, wzięty do niewoli radzieckiej, przebywał w obozie jenieckim w Starobielsku. Rozstrzelany w gmachu NKWD w Charkowie w 1940 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 74.

Pimpicki, Mieczysław. Urodził się 10 września 1913 r. w Wilnie, zmarł 11 marca 2008 r. w Olsztynie. Przez całe życie był aktywny fizycznie, uprawiał pływanie oraz narciarstwo. Zorganizował w Olsztynie pierwszą poradnię sportowo-lekarską, a ze Studium Wychowania Fizycznego współpracował od początku jego istnienia. W 1995

r., kiedy miał 82 lata, przejechał rowerem 2500 km, a w jeziorze kąpał się od wiosny do późnej jesieni. Swoim przykładem pokazywał jak wykorzystywać sport. Był znakomitym promotorem zdrowia poprzez ruch fizyczny. Ukończył gimnazjum im. Mickiewicza w Wilnie, w 1933 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Stefana Batorego. Jako student był aktywnym sportowcem, zdobył mistrzostwo Wilna oraz wicemistrzostwo Polski w pływaniu długodystansowym (1935), a także akademickie wicemistrzostwo Polski w alpejskim biegu zjazdowym (1936). W Oszmianie był instruktorem narciarskim. Po zajęciu Oszmiany przez Niemców w 1941 r. przez krótki czas kierował szpitalem, potem przeniósł się do Holszan. Nawiązał tam kontakt z Armią Krajową (przyjął pseudonim „Biały”). Związany z ruchem konspiracyjnym, udzielał pomocy chirurgicznej rannym żołnierzom podziemia i zaopatrywał oddziały partyzanckie w leki, sprzęt i materiały opatrunkowe. Wcielony przymusowo do Armii Czerwonej, odmówił złożenia przysięgi na wierność ZSRR i razem z przeszło 6000 żołnierzy Armii Krajowej trafił do obozu w Kałudze. Pracował tam przy wyrębie lasu. Po uwolnieniu, w 1946 r. przybył do Polski. 28 stycznia osiadł w Olsztynie, gdzie został starszym asystentem na oddziale chirurgicznym Szpitala Mariańskiego (późniejszego Szpitala Miejskiego), kierowanym przez wybitnego chirurga dr. Jana Janowicza. W 1948 r. uzyskał specjalizację z chirurgii, w 1954 r. przejął po Janowiczu funkcję ordynatora, którą pełnił nieprzerwanie aż do momentu przejścia na emeryturę, tj. do 1979 r. W 1947 r. zorganizował pierwszą w Polsce Poradnię Sportową w Olsztynie, założył również analogiczną placówkę w systemie lecznictwa kolejowego, gdzie pracował bez przerwy do 1994 r. Przez 30 lat był lekarzem Warmińskiego Seminarium Duchownego „Hosianum” w Olsztynie. W latach 1947 - 1948 był lekarzem na obozie przygotowawczym polskich sportowców przed olimpiadą w Londynie. Opiekował się i leczył polskich olimpijczyków, m.in. złotego medalistę z Rzymu - Zdzisława Krzyszkowiaka. Był czynnym sportowcem i działaczem Kolejowego Klubu Sportowego „Warmia”. Będąc studentem uprawiał wiele dyscyplin sportowych, a między innymi lekką atletykę, żeglarstwo i pływanie. Najwięcej jednak czasu poświęcił narciarstwu. Sekcja AZS Wilno należała, po Krakowie i Cieszynie, do najsilniejszych sekcji studenckich w kraju. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 484; R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 630.

Postępska Ewa. Narciarka AZS Wilno. Akademicka mistrzyni Polski w biegu na 3 km (1935 r.). Uprawiała także żeglarstwo w AZM we Lwowie. Zginęła w czasie ewakuacji Armii Polskiej z ZSRR do Iranu. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 75.

Puzyrkiewicz Norbert, pseudonim „Norwicz”. Zawodowy podchorąży Wojska Polskiego. Bokser AZS Wilno i WKS „Śmigły”. Mistrz Wilna w kategorii półciężkiej. Poległ we wrześniu 1939 r. w pobliżu Pułtusza. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 76.

Ratkowski Tomasz, działacz sportowy w Wilnie. Szczególne zasługi położył w popularyzacji narciarstwa na Wileńszczyźnie. R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 630.

Rodziewicz Bronisław. Zawodowy podchorąży Wojska Polskiego. Siatkarz AZS Wilno. Mistrz Polski w siatkówce z 1938 r. Zginął w czasie wojny w bliżej nie znanych okolicznościach. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 77.

Salmanowicz Antoni, działacz AZS Wilno w pierwszych latach jego istnienia. W 1923 r. wiceprezes zarządu AZS Wilno. R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 630.

Sidorowicz Wacław (4 I 1905 Sobakiniec, pow. Nowogród – 5 X 1982 Warszawa), lekkoatleta; dr hab., specjalista chorób wewnętrznych i medycyny sportowej. 1923 - 35 zaw. Strzeleckiego KS Grodno, AZS Wilno, KPW Ognisko Wilno, AZS Warszawa; 5-krotny repr. Polski (1931-34), RP w biegu 4 x 1500 m (1934). Lekarz pol. drużyn na igrzyskach olimp. 1952, 60; 1955-63 dyr. Centr. Przychodni Sport-Lek. Autor prac z zakresu medycyny sport. oraz podręcznika Poradnictwo sportowo-lekarskie 1962. PŻ: 800 m - 1:58,9, 1000 m - 2:41,2, 1500 m - 4:02,1, 3000 m - 9:21,0. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 397; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 349. Fot. <http://www.leksy.konmasazu.pl/slowko/sidorowicz-waclaw/295>

Szczerbicki, Leopold (ur. 4 lipca 1914 r. w Oszmianie na Białorusi, zm. 27 czerwca 2005 r. w Olsztynie) – pionier powojennego sportu olsztyńskiego. Znany przede wszystkim z dokonań w lekkiej atletyce, uprawiał również koszykówkę, piłkę ręczną i inne dyscypliny. W 1935 r. w halowych mistrzostwach Polski w lekkiej atletyce zdobył złoty medal w skoku w dal i srebrny w biegu na 50 m. Uprawiał lekkoatletykę w AZS Wilno. Po zdaniu matury przeniósł się do Warszawy, gdzie studiował w Centralnym Instytucie Kultury Fizycznej i reprezentował Legię Warszawa. W 1936 r. został zakwalifikowany do ekipy na Światowy Kongres Wychowania Fizycznego, a dwa lata później powołany na mecz reprezentacji Polski z Prusami Wschodnimi. Po studiach (1938) został wcielony do wojska i ruszył na front. Po demobilizacji znalazł się na Węgrzech, gdzie spędził całą zawieruchę wojenną. Do kraju powrócił w 1945 r. i trafił do Olsztyna. Rozpoczął pracę nauczyciela wychowania fizycznego w I LO w Olsztynie, jednocześnie z pasją zajął się pracą szkoleniową i organizatorską. Należał do grona założycieli i pierwszych szkoleniowców Międzyszkolnego Klubu Sportowego Lechia oraz Szkolnego Związku Sportowego. Współorganizował Warmińsko-Mazurski Związek Lekkiej Atletyki. Po powstaniu w Olsztynie Wyższej Szkoły Rolniczej został jej nauczycielem akademickim. Był organizatorem Studium Wychowania Fizycznego w Kortowie, a następnie jego kierownikiem. Nie zaprzestawał działalności poza uczelnią, organizując wiele imprez masowych, takich jak biegi narodowe, uliczne i przełajowe. Jak powiedział jego wychowanek Eugeniusz Miszczuk (jeden z najbardziej zasłużonych trenerów) był zawsze wierny wartościom moralnym, jakie niesie sport. Za jego kadencji życie sportowe w Kortowie mogło stanowić wzór. Rozgrywki międzywydziałowe angażowały całą społeczność, studenci chętnie pomagali w budowie obiektów sportowych. Wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi i resortowymi, m. in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką PZLA, Medalem 100-lecia Sportu Polskiego. <http://encyklopedia.warmiamazury.pl/index.php/LeopoldSzczerbicki>; [APS 33, 4/1965, s. 23-25.]. Fot. z archiwum Janusza Poryckiego.

Szreder Zenon, ur. w 1913 r. Student Wydziału Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Członek sekcji bokserskiej i kajakowej AZS Wilno. Zginął wraz z żoną w czasie nalotu lotnictwa niemieckiego na Wilno 28 VII 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 85.

Szumakowicz Wiktor, ur. w 1917 r. Student Wydziału Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Siatkarz AZS Wilno. Czołowy polski siatkarz w latach 1936-1939, mistrz Polski (1938r.). Rozstrzelany w czasie oblawy przeprowadzonej przez Niemców w dniu 24 VIII 1943 r. w rejonie wsi Giełwadziszki. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 85.

Szydłowski Roman. Inżynier. Zawodnik i trener sekcji wioślarskiej AZS Wilno. W czasie okupacji hitlerowskiej przebywał w Wilnie, gdzie brał udział w konspiracji jako żołnierz AK Obwodu Wileńskiego. Zginął w 1943 r. w Wilnie, obsługując tajną radiostację na Antokolu. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 86.

Tarasiewicz Olgierd. Absolwent Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Członek AZS Wilno. Należał do pierwszych sportowców wileńskich uprawiających wyczynowo narciarstwo (biegi i skoki). Zginął najprawdopodobniej na terenie ZSRR. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 86.

Weyssenhoff Jan Wergiliusz (27 XI 1889, Warszawa – 11 VIII 1972, Kraków), tenisista AZS Kraków w latach 1911-1921, wybitny działacz sportowy Krakowa i Wilna. Odbił studia z fizyki i matematyki na UJ (1907-1913), a następnie z fizyki teoretycznej na uniwersytecie w Zurychu, uwieńczone w 1916 r. doktoratem. Był asystentem w katedrze Fizyki Teoretycznej w Genewie, na politechnice w Zurychu, adiunktem i docentem w Katedrze Fizyki Teoretycznej UJ. Wszechstronny sportowiec, tenisista w AZS, (należał do najlepszych tenisistów, odniósł szereg sukcesów w grze podwójnej w parze ze Stefanem Łapińskim), piłkarz „Czerwonych” (1905-1906), „Wisły” (1907-1920), okresowo w „Cracovii” (1910, 1913-1914, 1921). W latach 1919-1920 wiceprezes PZPN. Po uzyskaniu habilitacji na UJ, wyjechał do Wilna, gdzie został profesorem nadzwyczajnym i kierownikiem Katedry Fizyki Teoretycznej Uniwersytetu Stefana Batorego. Był współzałożycielem AZS Wilno, w klubie tym uprawiał tenis, piłkę nożną i hokej na lodzie. Autor podręcznika Sztuka gry w piłkę nożną (1926). W 1935 r. wrócił na UJ, został profesorem zwyczajnym. W czasie okupacji wykładał fizykę na Politechnice Lwowskiej (1939-1941) i brał udział w tajnym nauczaniu w Krakowie (1941-1944). Po wojnie pracował na UJ do 1961, był członkiem PAU, a potem PAN (1945-1972). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 352. Fot. <http://www.sejm-wielki.pl/b/sw.48972>

Wiro-Kiro Włodyśław: członek AZS Wilno. Reprezentacyjny bramkarz Polski w hokeju na lodzie, reprezentacyjny bramkarz Wilna w piłce nożnej, wioślarz. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 352; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 172. Fot. <https://www.czat.trzemeszno.pl/assets/components/phpthumbbof/cache/2.50afa7c255ed489fc39bc9ee2114a205236.jpg>

Wojtkiewicz Leon Roman, ur. 31 XII 1909 r. w Wilnie. Absolwent CIWF w Warszawie. Nauczyciel wychowania fizycznego w Wilnie. Lekkoatleta wileńskich klubów „Sokół”, AZS, WKS „Śmigły” oraz AZS Warszawa. Czołowy polski wieloboista i oszczepnik w latach 1929 -1939. Mistrz Polski w rzucie oszczepem (1936 r.), wicemistrz Polski w dziesięcioboju (1933 r.), dziewięciokrotny brązowy medalista mistrzostw Polski w rzucie oszczepem (1934 r.), pięcioboju (1929 - 1931,

1933, 1934) i dziesięcioboju (1930, 1931, 1934). We wrześniu 1939 r. brał udział w obronie Wilna. W latach 1939 - 1942 mieszkał w Wilnie, gdzie pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego i trener lekkiej atletyki. Wiosną 1942 r. został aresztowany i wywieziony na roboty przymusowe do Niemiec południowych. Tam zginął najprawdopodobniej w 1943 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 90-1.